

IMMACULÉE ILIBAGIZA

& Steve Erwin

*Naše
paní*
z

KIBEHO

PANNA MARIA PROMLOUVÁ KE SVĚTU ZE SRDCE AFRIKY

TRITON
Praha / Kroměříž

Immaculée Ilibagiza a Steve Erwin

NAŠE PANÍ Z KIBEHO

Panna Maria promlouvá ke světu ze srdce Afriky

IMMACULÉE ILIBAGIZA

& Steve Erwin

*Naše
paní
z*

KIBEHO

PANNA MARIA PROMLOUVÁ
KE SVĚTU ZE SRDCE AFRIKY

přeložil Václav Petr

Stanislav Juhaňák – TRITON

Immaculée Ilibagiza a Steve Erwin

NAŠE PANÍ Z KIBEHO

Panna Maria promlouvá ke světu ze srdce Afriky

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Obrázek Matky Marie se sedmibolestným růžencem na str. 160 nakreslila Jami Goddessová.

Všechny fotografie přetištěné v této knize jsou buď autorčiným majetkem, nebo byly poskytnuty s laskavým svolením Centra mariánského uskupení „Kána“ při Kongregaci kněží Mariánů Neposkvrněného početí Panny Marie v Kibeho.

Illustration of Mother Mary on p. 160: Jami Goddess

Copyright © 2008 by Immaculée Ilibagiza

Originally published 2008 by Hay House Inc., USA

All photos appearing in this book are property of the author or have been generously provided by the CANA Center of Kibeho

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2014

Translation © Václav Petr, 2014

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-757-6

.....

*Věnováno naší nejlaskavější, trpělivé,
oddané a milosrdné Matce – nejjasnější a nejkrásnější hvězdě
na nebesích – Naší Paní z Kibeho.*

*Děkuji ti za tvou trvalou přítomnost v mém životě,
děkuji ti za tvoje neutuchající slzy lásky,
za tvou neústupnou vytrvalost ve snaze
zachránit nás před temnotou,
za tvou laskavost a za tvou něžnost,
s níž neustále vyzýváš svoje děti,
aby tě následovaly na cestě do království pravdy,
pokoje a nádherného Božího světla.*

*Z hloubi své duše ti děkuji, že jsi mou Matkou,
že jsi Matkou nás všech, že jsi skutečnou Matkou Slova.
Navždy tě budu milovat.*

.....

OBSAH

.....

<i>Předmluva</i> Jima Caviezele	11
<i>Úvod</i> : Ukaž nám zázrak!	13
Kapitola 1: Má víra se zrodila ve Fátimě	19
Kapitola 2: Panna Maria přichází do Rwandy	29
Kapitola 3: Panna Maria je přijata	36
Kapitola 4: První vizionářka: Alfonsína	41
Kapitola 5: Druhá vizionářka: Anathálie	53
Kapitola 6: A pak byly tři: Marie-Claire	59
Kapitola 7: Pouť mého otce	70
Kapitola 8: Tatínek se setkává s vizionářkami	77
Kapitola 9: Radost v zemi a Mariiných sedm bolestí	90
Kapitola 10: Zvláštní způsob Ježíšova výběru vizionářů	97
Kapitola 11: Další tři vizionáři	107
Kapitola 12: Zázraky na obloze	115
Kapitola 13: Mystické pouti	119
Kapitola 14: Mariiny slzy v krvavé řece	129
Kapitola 15: Panna Maria na obloze a dějiny mariánských zjevení	135
Kapitola 16: Panna Maria v období štěstí, bolesti a hrůz	144
<i>Epilog</i> : Nový Jeruzalém	157
Sedmibolestný růženec	162
Poděkování	172
O autorech	179
Poznámky	181

.....

*Zdravas Maria,
milosti plná, Pán s tebou.
Požehnaná ty mezi ženami
a požehnaný plod života tvého, Ježíš.
Svatá Maria, Matko Boží,
pros za nás hříšné,
nyní i v hodinu smrti naší.
Amen.*

– ZDRÁVAS MARIA

.....

PŘEDMLUVA

.....

Když Bůh hovoří o moci, je nesporné, že tak nečiní ve spojitostech, jimž rozumí světský člověk, nýbrž v souvislosti s pravdou. Blahoslavenou Pannu Marii, Ježíšovu Matku, zná svět lépe, je více uctívána miliony lidí a na její počest bylo postaveno více budov a vytvořeno více obrazů, soch a jiných forem uměleckého zpodobnění než na počest kteréhokoli jiného člověka v celých lidských dějinách (samozřejmě s výjimkou jejího Syna, jenž jejímu bytí propůjčil svrchovaný význam).

V příkrém rozporu se světskými penězi, mocí a slávou – jež jsou pouhými prchavými okamžiky, rychle mizejícími a upadajícími v zapomnění – Naše Paní ztělesňuje a osvětluje věčnou moc Boží vpravdě navěky. Každý den nám názorně připomíná, že její Syn Ježíš se nemění. Je „světlem světa“ ve světě, který ztratil schopnost zřetelně vidět. Tuto věčnou pravdu jsem si připomněl, když jsem náhodou, nebo možná veden Prozřetelností, narazil na svou přítelkyni Immaculée Ilibagizu před vstupem do Ježíšovy hrobky v Jeruzalémě a strávil s ní den procházkou v Kristových stopách.

V knize „Naše Paní z Kibeho“ Immaculée hovoří bezprostředně a pravdivě, protože jiným způsobem se ani vyjadřovat neumí. Immaculée zde opět píše s bezelstnou otevřeností a upřímností, s níž si ji čtenáři již spojují a s níž ji také přijímají. Píše vskutku kouzelně, pravdivě a s láskou, tentokrát o zjeveních Panny Marie ve vesnici Kibeho, jež začala roku 1981.

Až si na následujících stránkách přečtete výpovědi očitých svědků, vizionářů a především vizionářek, zjistíte, stejně jako sama Immaculée, že jste neodvratně vtahováni do nezměrné lásky Naší Paní ke každému z nás. Nesmírně působivá osobní pouť Immaculée s Marií Bohorodičkou

před, během a po rwandské genocidě vtiskla do autorčiny duše nesmazatelné znamení lásky k Matce Boží a předala jí dar růžence. Kéž i vám příběh této knihy přinese Boží pokoj, odpuštění a nezištnou lásku skrze transcendentní světlo jeho Blahoslavené Matky!

– Jim Caviezel
(herec, jenž ztvárnil Ježíše Krista
ve slavném Gibsonově filmu „Umučení Krista“,
The Passion of the Christ)

Ukaž nám zázrak!

„Ukaž nám zázrak, ať uvěříme!“

Z nakřáplého reproduktoru kazetového magnetofonu našeho kněze, otce Apollinaira Rwagemy, se ozývaly tisíce žadonicích hlasů.

Otec Rwagema pozval všechnu drobotinu z vesnice do svého malého kostelíka na pravidelnou středeční dětskou mši. Navnadil nás, že nám uchystal velké překvapení, a tak se sem v dychtivém očekávání dostavily více než dvě stovky dětí. Otec Rwagema nezklamal.

Slyšely jsme každý výkřik, každé zajásání. Některé z nás zaujalo, co hlasy na pásce říkaly, zatímco ostatní děti, které ještě v životě neviděly magnetofon, byly fascinovány samotným přístrojem, postaveným na dřevěném stole uprostřed jedné z malých místností kostela. Vytvořily jsme okolo stolu půlkruh, sledovaly jsme, jak otec Rwagema mačká pravou rukou tlačítka s nápisem „Pause“ a „Play“, zatímco levicí pozdvihoval na znamení důrazu. Podobal se dirigentovi orchestru.

„Pozorně si, děti, poslechněte tuhle pasáž,“ upozornil nás a ukázal na magnetofon.

„Chceme vidět zázrak!“ volaly hlasy, znovu a znovu. Podivný požadavek davu nás všechny ohromil, ale kromě mě mu nikdo jiný nevěnoval vážnější pozornost.

Otec Rwagema na okamžik zastavil magnetofon. Zájem už vzbudil. Nyní mohl přikročit k tématu, jež nám potřeboval vysvětlit.

„To, co jste slyšely, děti, byly hlasy zhruba 15 000 lidí. Někteří z nich pocházejí právě z této vesnice. Všichni ti lidé se tlačili před dřevěným pódiem a dožadovali se, aby se jim ukázal jistý mladý muž. Čekali hodinu, aby si ho poslechli, jenže je nezajímalo, co bude říkat – ve skutečnosti si přišli poslechnout Ježíše!“ Otec Rwagema to vyhlásil s vášnivým důrazem zaníceného kazatele, jímž rozhodně byl.

Přetočil pásek nazpátek a jásající dav, dříve než se zcela utišil, se ještě jednou dovolával zázraku. Na chvíli jsme slyšely jen šumění otáčející se kazety.

Pak se s laskavostí a pokorou ujal slova mladý muž. „Ano, Pane, říkal jsem jim to mnohokrát,“ pravil. „Ne, Pane, neposlouchají... vždycky po mně chtějí zázrak. Nechtějí uvěřit, že se mnou hovoříš, Ježíši... bez zázraku či znamení uvěřit nechtějí.“ Odmlčel se, jako by čekal na odpověď, a pak dodal: „Tak tedy ano, povím jim, cos říkal –“

Než mohl mladík dokončit větu, ozvalo se z magnetofonového reproduktoru divoké zahřmění, až se stůl zatřásl. Místností náhle prokmitl jakoby elektrický náboj, chvění, jež jsem kdysi cítila, když se mi bratříčkové pokusili přiložit jazyk k baterii tranzistorového rádia.

Všechny děti v místnosti nyní ohromilo hřmění, jež se ozývalo z reproduktoru, ale i výraz, který se usadil ve tváři otce Rwagemy. Z jeho očí sálal zápal a otec pohlížel ke stropu, jako by byl schopen vidět skrz střechu až do nebes.

Z reproduktoru znovu zahřmělo, což menší děti tak vyděsilo, až se rozfňukaly.

„To je hlas Boží!“ vyhlásil otec Rwagema. „Hromobití, jež slyšíte, je náš Pán Ježíš Kristus, který promlouvá k nám všem, přímo tady ve Rwandě! Svědkem tohoto zázraku se stalo patnáct tisíc lidí – bylo tam se mnou mnoho vašich kamarádů, sousedů a rodičů. Nebe bylo jasné a modré, ale hrom burácel a bušil z nebe jako kladivo. Poslouchejte dobře, děti, protože jsem zaznamenal každý okamžik té události, abych se o něj mohl s vámi podělit... naslouchejte tomu hromobití! Tisícovky lidí požadovaly důkaz, a když jim ho Bůh poskytl, vyděsilo je to. Mnozí

se dali na útěk, někteří omdleli, jiní padli na zem a zacpali si uši, nebo poklekli a křížovali se. Byl to zázrak!“

Hromobití ustalo tak náhle, jak začalo. Na pásce se na chvíli rozhostilo ticho, načež to v davu opět začalo vřít, někteří lidé se strachem rozplakali, jiní volali: „Chvalte Ježíše!“ Když se však mladý muž znovu ujal slova, dav se utiřil.

„Ježíš říká, že byste se neměli ničeho bát, protože nikdy nedělá nic, co by mohlo jeho dětem ublížit,“ oznámil davu. „Nikdo nebyl zraněn, těhotné ženy se nemusejí bát o svoje děti a lidé se slabým srdcem se zotaví... Ano, Pane, povím jim, cos říkal... Ježíš mi sdělil, že vám dal hromobití, abyste vnímali jeho poselství a nežádali zázraky, které nemají žádný smysl.“

„Poslouchejte toho muže, děti,“ vybízel nás otec Rwagema. „Jmenuje se Segatašja. Setkal jsem se s ním minulý týden, hned poté, co hovořil s Ježíšem. Je nejnovějším z řady vizionářů, jež Bůh vyvolil, aby k nám skrze ně promlouvala Panna Maria a její Syn. Je možné, že slyšíte Segatašjův hlas, ale slova mu vkládá do úst sám Ježíš.“

„Náš Pán říká, abyste se už nedožadovali zázraků,“ pokračoval Segatašja na nahrávce, „protože zázrakem jsou vaše životy. Skutečným zázrakem je dítě v lůně matky, matčina láska je zázrak, zázrakem je srdce, které odpouští. Vaše životy jsou plné zázraků. Jste však zaujati příliš mnoha záležitostmi materiální povahy, než abyste si jich všimli. Ježíš vás vybízí naslouchat jeho poselství ušima a přijímat jeho lásku srdcem. Příliš mnoho lidí sešlo z pravé cesty a vydalo se cestou snadnou, která je odvádí od Boha. Ježíš chce, abyste se modlili k jeho Matce. Blahoslavená Panna Maria vás pak přivede k Bohu Všemohoucímu. Pán vás navštívil s poselstvím lásky a příslibem věčného štěstí, a vy se místo toho dožadujete zázraků. Přestaňte hledat zázraky na obloze. Otevřete svá srdce Bohu. Skutečné zázraky se dějí v srdci!“

Otec Rwagema vypnul magnetofon a s širokým úsměvem se obrátil k dětem, jež k němu vzhlížely s posvátnou úctou. V duchu vidím jeho

úsměv i dnes, po pětadvaceti letech, protože jeho zásluhou jsem pochopila, že Bůh je *skutečný*.

V té době jsem vídávala podobný úsměv na mnoha tvářích. Vyrůstala jsem v Matabě, vesničce v zemědělské oblasti Rwandy, malé, ale neuvěřitelně krásné země v srdci Afriky. Je smutné, že když se zmíní jméno mé země, většina lidí si nevybaví její krásu, ale spíše krvavou genocidu z roku 1994, během níž byl brutálně zmasakrován více než milion nevinných mužů, žen a dětí, včetně většiny členů mé vlastní rodiny.

Onoho dne, kdy jsem si s ostatními vesnickými dětmi přišla poslechnout nahrávku otce Rwagemy, jsme však měly hrůzy genocidy teprve dvanáct let před sebou. Kdyby mi tehdy někdo řekl, že záhy téměř všechny moje kamarádky a všichni moji rodinní příslušníci budou zavražděni během holokaustu, myslela bych si o něm, že zešlel. Svou zemi jsem vpravdě vnímala jako mírumilovný ráj, zejména počátkem 80. let, kdy rwandské zázračné události probouzely národní cítění a bratrskou lásku mezi lidmi a zasloužily se o oživení náboženského přesvědčení a víry v Boha.

Zní to sice neskutečně, ale v té době začala skupinku mladých lidí v jihorwandské vesničce Kibeho navštěvovat Panna Maria a její Syn. Vizionáři přinášeli poselství zjevená z nebes a určená uším celého světa – poselství lásky doplněná instrukcemi, jak žít lépe, jak pečovat jeden o druhého a jak se účinněji modlit. Tyto zprávy však provázelo naléhavé, apokalyptické varování, že nenávisť a bezuzdná hříšnost by mohla Rwandu a zbytek světa uvrhnout do propastné temnoty. Vzhledem k tomu, že Panna Maria prorokovala genocidu, která se doopravdy v roce 1994 uskutečnila, katolická církev věnovala zjevením v Kibeho velkou pozornost.

V listopadu 2001 překročila církev k velmi vzácnému aktu a oficiálně potvrdila autentičnost zjevení Panny Marie, jejichž svědky se staly tři školačky: Alfonsína, Anathálie a Marie-Claire. Dívky podstoupily testy, podrobně je vyšetřovali lékaři, různí vědci, psychiatři i teologové. Žádný

test neposkytl alternativní vysvětlení. Události, k nimž během zjevení Blahoslavené Matky došlo, měly zjevně zázračný, nadpřirozený charakter. Doklady o pravosti zjevení byly nezvratné a místní biskup prohlásil, že se ve Rwandě bez nejmenších pochybností stal zázrak. Vatikán proto souhlasil, aby na místě našeho jediného afrického zjevení Panny Marie byla založena „Svatyně Naší Paní Bolestné“ (*Shrine of Our Lady of Sorrows*).

Do dnešních dnů církev uznala jen zjevení, jejichž svědky byly Alfonsína, Anathálie a Marie-Claire v letech 1981 až 1989. Několik dalších vizionářů zde však vidělo jak Pannu Marii, tak Ježíše (včetně Segatašji, jehož jsem vám již představila), a i tyto svědky vyšetřoval tým odborníků. V případě nejméně pěti z těchto dalších vizionářů potvrdily pravost navštívení i desetitisíce přihlížejících, z nichž mnozí se rekrutovali z řad kněží a vědců. Těmto zjevením dosud autentičnost přiznána nebyla a pověřený biskup informoval o dočasném pozastavení vyšetřování. Zároveň však řekl, že případ uzavřen není. V budoucnosti se tedy může dočkat církevního uznání více vizionářů. V této knize se soustředím jen na osm nejznámějších vizionářů, kteří byli studováni nejpodrobněji.

V to, že Rwandu navštívila Panna Maria a Ježíš, jsem uvěřila jako jedna z prvních. Uvědomovala jsem si, že se naší země dotkla Boží moc dlouho předtím, než se otec Rwagema rozjel do Kibeho, aby zaznamenal poselství, s nimiž vizionáři přišli.

Moji rodiče často do Kibeho jezdili a podrobně mi o svých návštěvách vyprávěli. Já sama jsem Pannu Marii velmi milovala. Tato skutečnost, spolu s mou fascinací zjevenými, mne přiměla zjistit si o nich co nejvíce a o výsledky se s vámi podělit na stránkách této knihy. Setkala jsem se s biskupy, kněžími i lékaři, kteří zjevení studovali. S několika vizionáři jsem se dokonce spřátelila a opakovaně jsem poslouchala stovky hodin nahrávek, jež v souvislosti se zjevenými pořídil otec Rwagema. To jsou zdroje, z nichž jsem čerpala. Jinými slovy, nepředkládám vám historické pojednání, ale spíše autentickou osobní zprávu o tom, jak se zázrak vyvíjel a jak hluboce ovlivnil mou zemi, moje rodiče a mou víru.

Ke Svatyni Naší Paní z Kibeho se chodí modlit a uctívat Pannu Marii stovky tisíc poutníků z celé Afriky, a mnozí z nich přitom uvádějí zkušenost se zázračným uzdravením. Přesto o tomto požehnaném místě svět většinou neslyšel. V hloubi duše doufám, že tato knížečka pomůže tento stav změnit a že Kibeho zaslouženě vstoupí do povědomí lidí, stejně jako Fátima nebo Lurdy. Poselství, jež Ježíš a Maria v Kibeho odevzdali, je poselstvím lásky – a dnešní svět ho zoufale potřebuje slyšet.

Má víra se zrodila ve Fátimě

Nerada se k tomu přiznávám, ale nebýt zjevení Blahoslavené Matky a Ježíše v Kíbeho, nejspíš bych nikdy plně v Boha neuvěřila.

Čtenáře, kteří znají mé dvě první knihy „Přežila jsem“ (*Left to Tell*) a „Odpustila jsem“ (*Led by Faith*), to může překvapit, protože už vědí, že jsem vyrůstala ve zbožné katolické rodině, ráda jsem celé hodiny trávila v modlitbách, s láskou uctívala Pannu Marii a oddaně jsem navštěvovala nedělní bohoslužby, na něž mě doprovázeli moji rodiče, Leonard a Rosa, a moji tři bratři: Aimable (nejstarší), Damascene (o pár let starší než já) a Vianney (z rodiny nejmladší). Navíc, během tří měsíců v roce 1994, kdy jsem se skrývala a unikla tak genocidě, jsem zbytek života zasvětila službě našemu Otci.

Řekli byste, že náš Otec představuje enormně důležitou součást mého života. Jako dítě jsem pozoruhodně tíhla ke všem věcem spojeným s Bohem, ale když se mi zhruba ve věku jedenácti let probudila rozumová zvědavá mysl, začaly v základech mé víry hlodat pochybnosti dokonce i o jeho existenci. Ještě než jsem dosáhla puberty, hrozilo, že by ze mě mohla vyrůst přesvědčená ateistka.

Tato mladistvá krize mě nepostihla proto, že bych byla nějak zvlášť přemoudréle dítě, ale právě proto, že jsem mnoho času trávila přemýšlením o Bohu. Moje nejranější vzpomínky jsou v podstatě pevně zakořeněny ve zbožnosti. Bratři si ze mě utahovali a tvrdili, že má první slova

nebyla „mami“ nebo „tati“, nýbrž „Zdrávas, Maria!“ Nakonec to mohla být docela dobře pravda, protože si zřetelně vybavuji, že když mě matka ukolébávala v náruči ke spánku, odříkávala modlitbu růžence.

Ve čtyřech letech jsem byla beze zbytku zamilovaná do Boha, Ježíše a Panny Marie. Jednou měsíčně otec nosil domů katolický časopis *Hobe*, malé periodikum vydávané speciálně pro děti. Stránky *Hobe* překypovaly vzrušujícími biblickými příběhy oslavujícími sílu víry, Ježíšovými zázraky a dobrodružnými historkami světců a apoštolů. Patrně jsem se naučila číst zásluhou otce a starších bratrů, kteří mi příběhy z *Hobe* opakovali tak dlouho, dokud jsem si všechna slova nezapamatovala a nepochopila, co znamenají. Opravdu inspirující však pro mě byly v každém čísle obrázky.

Mou nejoblíbenější ilustrací se stal obrázek typického malého děvčátka z rwandské vesnice, velmi chudé, ale velmi šťastné holčičky, odříkávající večerní modlitby. Klečela vedle své postele z banánových listů, ruce sepnuté v modlitbě, a svírala vyřezávaný růženec. Plamen svíčky, umístěné na jejím nočním stolku, jí kolem hlavy vytvářel jakousi žlutou svatozář, takže působila přímo andělským dojmem. *To je typ holčičky, jaký Bůh miluje*, pomyslela jsem si tehdy a celá léta jsem se chtěla té holčičce podobat.

Jako jediné děvče v rodině se čtyřmi dětmi jsem disponovala určitými privilegii, na něž bratři neměli nárok. Mezi moje výsady patřila i vlastní ložnice, což byl ve venkovské vesnici prakticky neslýchaný přepych. Soukromí jsem využila k tomu, že jsem si pokojíček uzpůsobila jako osobní svatyni a modlitebnu. Na nočním stolku stála stejná svíčka, jakou jsem viděla na obrázku v časopise *Hobe*, a hned vedle ní jsem měla vždy pečlivě umístěnou Bibli, růženec a sošku Panny Marie. Každý večer, hned poté, co šli bratři spát a rodiče v domě zhasli lampy, jsem vyklouzla z postýlky, zapálila svíčku a na kolenou se modlila růženec, přesně jako holčička na obrázku v časopise.

Na rozdíl od většiny dětí, jež jsem znala a jimž se na nedělní mši příliš nechtělo, jsem bývala v kostele první, neboť jsem se chtěla ujistit, že